

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Sayıştay, AKP'li Arnavutköy Belediyesi'nde yaşanan yolsuzlukları tespit etti. Belediye, hiç gerçekleşmeyen etkinlikler için bile yandaş firmalara eksiksiz para ödemiş. Rapora göre, 10 bin kişi katılmış gibi gösterilen Bursa gezisine sadece 648 kişi katılmış.

Ortadoğu'da kartlar işgal mi var? Panik dalgası büyüyor..

☆ Orta doğunun sevilen oyunlarından "PisTi" tekrar eski popüler günlerine dönüyor mu? Yoksa bütün bunlar bir söylentiden mi ibaret? Vantutiriforro Bakanı sizlerin merak edilenleri yanıtladı... Bakan konuşmasında "Eğer yerde kâğıt yoksa, rakip oyuncunun kâğıdını attığında bakıyorsun, eğer, eğer, yerdeki kâğıdın numara olarak aynıysa, eğer, eğer, yerdeki renk aynı olmasa da olur, PisTi'yi koyuyor... Sun... Dikkatinizi sekerim! Ne kadar lık si olmayan bir oyun... lıksi OL-MA-YAN diyorum. Renk ayırımı yapmıyor... "Yakaladın mı yapıştır" diyor... Vale var... Yani yakışıklı oğlan kartı... O masada ne varsa alıyor... Misal, Kıvanç tatluğ geldi ortama, bütün mantaları aldı götürdü... Vale öyle... Ve önemli iki kâğıt var... Sinek iki, Karo on... Rakip brondson gibi bu kartlar... Bir diğer dicitmeye çalıştığımız oyunumuz "Pis Yediri"... Soğu insanın unutmus, hiç duymamış olduğunu hayretler içinde öğrenip kahveye koştum... İnsanlar tavla oynuyor, okey çeviriyordu... Benimle ilgilenmediler... "Bakanım ben bakan!" diye bağırınca, korumalarım da devreye girdi... Büyük kavgaya sıktı... Dövdüler... Dinlenip dinlenip dövdüler... Bir ara menemen yaptılar... Ayrı ayrı menemen yediler... Ekmek bitti... Beni ekmek almaya yolladılar... Yemekleri bitince bir daha dövdüler... Bizim kurtarın... Daha fazla yazamıyorum, şarşım bittiyo... Saygılarımla ederim... Bakın..."

☆ Paraguay ile uruguay arasındaki bitmek bilmeyen 800 senelik savaşta sona geliniyor... Önceki gün uruguay ordusu, Paraguayın işgal ettiği Doldaronkomigoni Dağını, yaptığı taarruzla geri aldı ve bölge köylerine yerleştirilmiş paraguay asıllı insanları itlaf ederek uruguay vatandaşlarını yerleştirdi. Konuyla ilgili konuşan Taruk ve Diğer Kümes Hayvanları Bakanlığı sözcüsü "Uruguayın yaptığı soykırımı lanetliyoruz... Paraguayın masum halklarına gerekli insani yardım ve her türlü tabanca, kurşun, el bombası, füze, drone, ayfon 6S, flaş bellek yadısı, mi yapılabilecektir" diyen sözcü şöyle devam etti "Eğer ayfonlarının tırcı düşmesi bitirileceklerse şarjları daha uzun süre gider. Yaşasın Paraguay, yaşasın devrimci sol paramiliter halk ayaklanması... Basın açıklamasından mikrofona gelen Zürih Bakanı ise yaptığı açıklamada "Honduras tek millet tek devlettir" dedi... Mem Honduras hem de paraguay konusunda dikkatli olunmasını söyleyen bakan, "Bu ülkelerin hangi kitada olduğunu bile bilmeyoruz... Coğrafya öğretmeni arkadaşım var... O dedi ki "Paraguay bir devlet değil, göl ismi" dedi... Bu süphelerimi daha da güçlendirdi. Aynı arkadaşımın biyoloji öğretmeni bir arkadaşı da "Honduras, bitkilerin solu num sekti... Güneş ışığındaki hondurastan besleniyorlar" dedi... Uruguayın devlet olduğu konusunda netiz ama... Takımları var..."

☆ Göreve başlayan bekçiler, beraberlerinde düdük sorununu da getirdiler... Talep edilen kadar düdükü arz edemeyen düdük satıcıları adına konuşan düdük üreticileri sanayi odası (dükük) başkanı "Hali hazırda 120 ton olan düdük üretimini, önümüzdeki sene 200 ton civarına çekmeyi hedefliyoruz... Bu zaman zarfında fırsatçılık yapanları, bir düdükü karaborsada 100-200 liraya satanları takip ediyoruz ve cimere şikayet ediyoruz... Ayrıca sin'in haksız rekabetinin önüne geçmek için protesto yaptık ve über sürücülerini dövdük... Çünkü düdükü yoktu etrafta hiç... Bekçileri de dövebildik... Ama yapmadık... Silahları var... Ama düdükli günler yakın, bunu söyleye bilirim... Biz düdükleri imal edene kadar, düdük ağızlikasyonu indirip telefonda şalabilirler... Veya kendi ağızlarıyla "Düğüürt" diye düdük taklidi yapabilirler. Yerli yapım düdüklerimizle geleceğimiz günler yakın... Düdüklerimizle "Dürt Dürt Dürt" diye geleceğiz..." diyen başkan daha sonra canlı yayında amerikan başkanı donald Trump'la görüşmek için aradı ama şaladı şaladı açmadı... Saat farkından uyuyo olabileceği söylenen amerikan başkanı protesto edildi ve über sürücüsü dövdü iki tane... Neden sonra mikrofona gelen komiserler odası Bakanı, sevilen şarkılarını seslendirerek kalabalığı coşturdu... Kalabalık dediğim, ben varım, bizim tayfa var... 5-10 kişiyiz, bi de bi grup daha var, onlar da 5-10 kişi... Yani mekanda toplanan 5+10 eşittir 15... 15 de onlar, 30 kişi filan var... Onlarla 4B kişiydik... Über sürücüler de vardı... Kapalı bi grup... Rahat olmak lazım... O kadar kastığına değmez... Sosyal olacaksın... Albert Anstaynın bi lafı var, "Fizikle uğraştığım kadar sğimle uğraşsaydım, ısk hızımı yxxemi bulurdum" diyor... Her seferinde eğitime vurgu yapıyor... Dengeli beslenme de önemli, evet ama bunun kime karşı değil... Hatta yanındayız,

Antalya Olimpos 7 Kasım 2018 14:30 P.M

MACERAYI SEVEN ADAM

Macerayı Seven Adam Büyükkada'da faytoncularla giriştiği "atlara özgürlük" mücadelesinden feci şekilde dayak yemiştir. Harap ve bitap düşmüş şekilde çıkar... Bir hafta hastanede yatan M.S.A'yı dayısı taburcu eder...

Yemin ederim sende ske sürülecek akıl yok! Macera diye her girdiğin ortamda muhtarlık yapmak zorunda mısın?

Keci sütü, bal, pekmez hepsi doğal! Portakalın, Narın tam zamanı! Kahvaltıda buntar! Akşam da köy tavuğu haşlatıyorum sana...

Önce vitaminini alacaksın! İliğin kemiğin toparlayacak bir kendini! Senin sorunun kendini bilmeden ota boka atlamak.

Fakat? AH! Bacaklarım! Bacaklarım tutmuyor! Kemikler tam kaynamadı galiba!

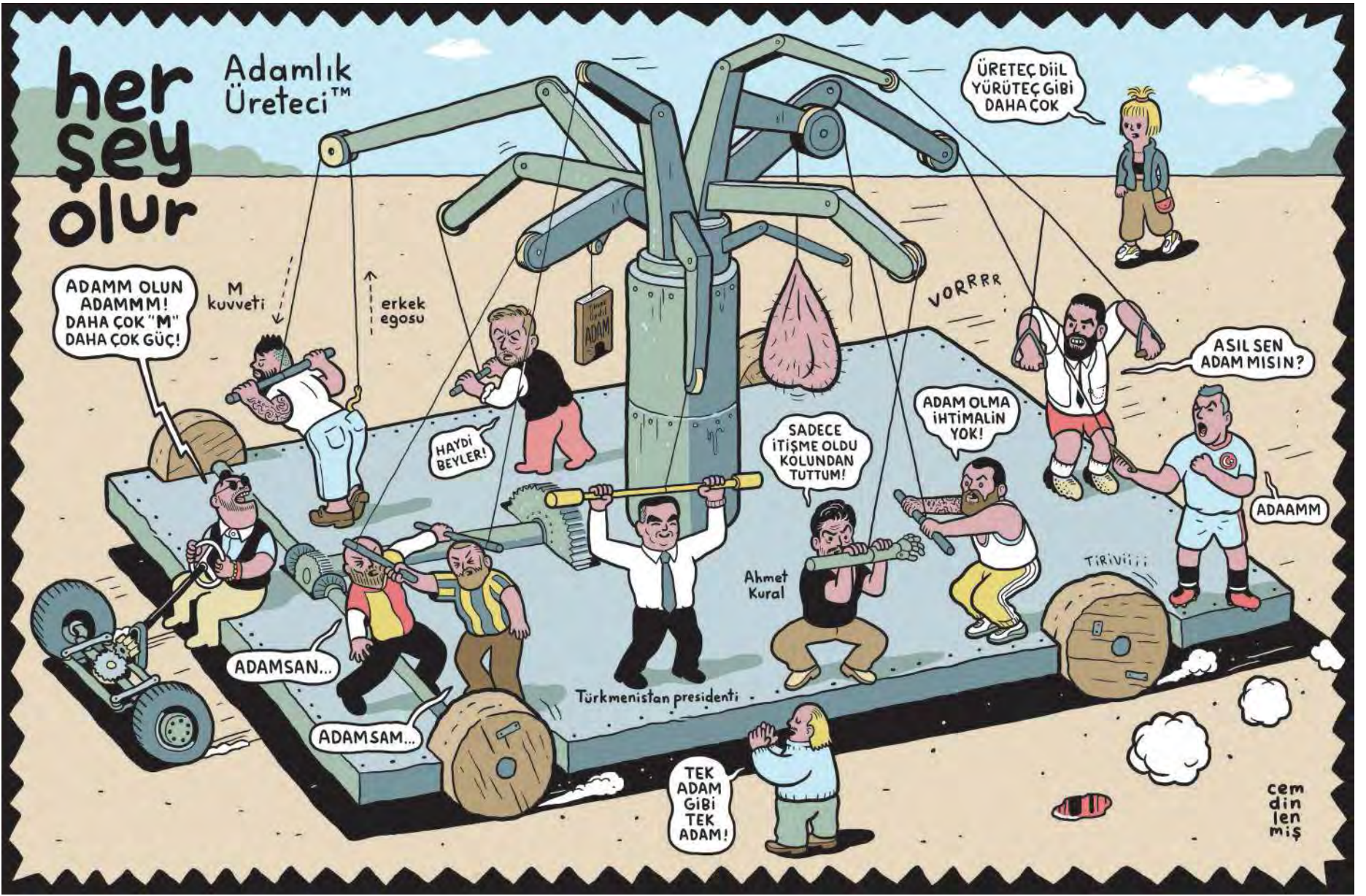
Sana köyden helal süt emmiş bir de kız buluruz. Nine'ye, dedeye kol kanat olur. Sunuz köylük yerde...

NİNE! Gayri bu oğlan sizin yanınızda. Çiştü çubuğu toparlar, çapa yapar! İyi bakın ona...

M.S.A. Albüm İmza: Tüyap 10 Kasım Pazar 14:00 - 17:00 arası...

İyi bir arkadaş değilim

İyi bir arkadaş değilim, kimseye faydam yok, hiçbir zaman bir işin bir kenarından tutmuşluğum yok... Varsa yoksa evinizdeki yemeği, suyu, kıymayı emikleyeyim, dolapta çikolata filan varsa onları bitireyim...

İyi bir arkadaş olamadığım gibi, iyi arkadaş olmayı da öğrenemiyorum...

@kaansezyum

Ya bir sabah da elimde meyvelerle bir yer gitsem, yok hayatta olmaz. O saatte yataktan çıkılır mı? Çıkıram ben. Sıcakta beklerim öylece. İşte bu yüzden de benden iyi arkadaş olmuyor. Arkadaş da olmuyor herhalde. Benden olmuyor işte, zorlamaya da gerek yok belki de belli de.

Bir gün de elinden tutup, 'Gel bak böyle böyle yerler var, bugün bunları gezelim' dedim mi? Demedim, büyük ihtimalle 'Ben oraya nasıl gidilir bilmiyorum' der, tekrar yatağıma dönerim. Böyle de iğrenç bir insanım. İnsan bu değil, ben bir varlığım büyük ihtimalle. Bencillik fikri 'Ya bu dünyaya bir de insan formunda takılayım' demiş ve ben var olmuşum sanki. Yaşa, var ol!

Birisinin de sabahını güzel hale getirmek mi? Yok almayayım, ben uyuyorum, uyandırmayın.

Bir yerde bir şey mi yiyip içilecek? Onu da ben ayarlamayayım, şimdi dert olur. Ne bir rezervasyon yaparım, ne telefonu açıp bir su söylerim, benden ne köy

olur, ne de kasaba...

İnsanları sevindirmek mi? Onları düşünüp onlara ufak tefek güzellikler yapma mı? Hayır kesinlikle. Demirden maskemi görmüyor musunuz? Bu yüz, bu surat, hiç sizi düşünür mü? Demir suratlılar hep kendini düşünür. Kendini bile o kadar bencilce düşünür ki, kendini düşünmez aslında. Kendisini düşünse zaten daha iyi bir insan olabilirdi. O da olmaz, böyle gelir böyle gider. Korku bittiği zaman sistem düşer.

Kime faydam oldu ki size olsun? Maalesef böyle. Tatsız, tuzsuz, hiçbir şeye benzemeyen bir yiyecek gibiyim. İşin daha da güzeli yerseniz de doyurmuyorum. İçinizde bir boşluk var ya, onları ben açıyorum. Nereniz mutsuzsa

daha da çok mutsuz ediyorum hepinizi. Özellikle de en yakınlarımdakileri. Bu böyle, yapabilecek bir şey yok. Eşşek kadar oldum. Boyut olarak değil tabii ama yaş olarak...

Hiç zerre akıllanmam. Bi yere mi gidildi, sızana kadar içerim, sızarım. Sizin de bi şey yapmanıza engel olurum. Benden size gelen bir telefon mu var? Açmayın, çünkü sadece bir şeyler istemek için ararım sizi. Bir de acayip bi iş kilitlerim size, jilettttt!

Kendime faydam bile olmaz o derece hiçbir şeye yaramayan bi insansıyım. İnsana yakın ama değil. Köpekten biraz daha akıllı, kediden az daha kurnaz. Tam bir boş tenekeyim, benden adam olmaz, kadın da olmaz, olabilecek herhangi bir şey de olmaz. Hep aşağıya doğru düşen bir uçurtmayım adeta. Bir yerden başlamışım düşmeye, böyle gelmiş, böyle düşecek. Kadere ve kedere çözüm olmam, çözüm de bulmam, çaresizce dururum yanınızda. Size de dert olmak için, ayağınıza ağırlık olmak için.

Hiçbir şeye gerek yok, özgürlük varken. Ama ben içinizdeki özgürlüğe talibim. İçinizi kurutup, sizi derde ve tasaya boğmak için bekliyorum. Hiçbir şeyde kusur bende değil, bana ne kadar kızsanız az. Ama neyse ki çok uzun sürmüyor bu kızdıklarınızı düşünür gibi yapmam. Bir gün geliyor yine hayatta her şeyinizi başa sarıyorum. İlerlemeden geriliyorum. Sizi de kendime benzetiyorum belki de. Sizi de çekiyorum kendimle.

Hiç kolay değil ama alışıyor insan her şeye, ne fena değil mi? Ne fena, ne kötü, sadece bence bencillik bu. Ben ben diye mırıldıyor, hiçbir işe de yaramıyor, öylece odanın kenarında duruyor, kimsenin haberini sormuyor.

nisan hakan

Merhaba.

Biraz önce duruyordum öyle evde, dalmıştım yani, pencereye doğru bakıyordum, pencereden dışarıya değil, pencereye bakıyordum, çünkü bazen de insan pencereye bakmak istiyor, zaten pencerelere neden bu kadar az bakıyoruz hiç bilmiyorum, her şeye uzun uzun bakıyoruz, pencereye az bakıyoruz, pencereye bakıyordum öyle, "lan ne güzel bir pencere bu" diyordum, "daha önce nasıl da fark etmemişim bu kadar güzel olduğunu" diyordum ki, hop Özlem'im ağzıma bir şey kattı. "Bu ne ya" dedim. Böyle ince dilim bir hamur işi. "Kekimsi" dedi. "Kekimsi mi" dedim, "kek olmadığını sen de kabul ediyorsun yani" dedim. "Ben kek yapmaya çalışıyorum, kurabiye oluyor" dedi. Halbuki ben kekimsi'ye de razıyım. Ben onu kek gibi düşünerek yedim, kekimsi olurdu bana kek. Ama ben şimdi bu kurabiye'yi nasıl kek'e çevireyim. Benim de hayal gücüm bir yere kadar. Hayır keşke baştan kurabiye diyeseydi. Ben onu kurabiye gibi gömerdim. Ama şimdi, kek midir, kekimsi midir, kurabiye midir. Kafam gerçekten çok karıştı. Pencereye bakmaya devam ettim sonra şöyle bir. Kumru konu öüne. Güzel de bir gündü. İhlalı bir görüntüyü. O anda unuttum her şeyi. Kekimsi'yi kurabiye'yi. Her şeyi unuttum. Bir de diyor ki, "davul fırında kek olmuyor" diyor. Olmuyorsa yapma. Davul fırında kek olmadığı halde sürekli davul fırında kek yapıyor. O asla kek olmuyor. Kekimsi bile olmuyor, kurabiye oluyor. Bir gün gerçekten merak ediyorum. Kurabiye yapmaya çalışsa acaba ne çıkacak ortaya. Bunu gerçekten merak ediyorum. Ağlıyorum.

Geçenlerde de evdeki dev saksıyı, "mutluluk vermedi bana" diyerek attım evden, resmen o oldu. Bir insan saksısını "mutluluk vermedi bana" diyerek evden atar mı. E vermedi çünkü mutluluk. Verseydi mutluluk atmazdım herhalde. Halla halla ya. Başıma bela gibi bir şey oldu saksı. Çömlek saksı. Çömlek saksı'yı bildin mi. Hayvan ağır hani. Bundan yıllar önce Özlem'im bir çiçeği çok sevdi Bauhaus'ta, alıverdik o çiçeği. Bizim evde insan boyutundaki saksılara sığmadı bir türlü çiçek. Çünkü çok değişik bir kökü var çiçeğin. Ben de mecbur hayvan saksı arayışına giriştim o günlerde. Bizim evin bir kilometre ötesinde bir peyzajcı vardı, saksıyı orada buldum. O zamanın parası yetmiş lira para verdim, çok para yani. Bir kilometre boyunca taşıdım hayvan ağır saksıyı eve kadar. Bir de toprak aldım bol bol, onları da taşıdım sonra. Çiçeği ve toprağı içine koymadan önce saksıyı boyamaya karar verdim. İğrenç bir rengi vardı çünkü. Sprey boya aldım, ona da para verdim. Boyadım, bir gün de öyle kurusun diye bekledim. Sonra çiçeği toprağı ayarladım, saksıyı saksı ettim. Oldu yani. Altına da tekerlekli damacana taşıyıcısı koydum, oldu yani. Öbür türlü hareket ettirmenin imkanı yok. Baktıkça sinir oluyorum ama saksıya. Arada bir çiçeğin toprağını değiştirmek gerekiyor, neler çektiğini bir ben biliyorum. Eve kamyon kamyon toprak alıyorum, evden hafriyat döküyorum. Yıllar yılları kovladım, bu saksı benim evdeki kronik mutsuzluğum oldu. **Atamıyorum da çünkü çiçek.** Çiçek yaşamalı. Hayır çok da güzel çiçek. Bir çiçek düşün ki kökü kendisinden büyük. Deli çıkacağım. Derken en son, saksı boyasını dökmeye başladı. Bu artık benim için son nokta oldu. Ve bir çare düşünmeye başladım. Bulabildiğim tek çare şu oldu. Bu çiçeğin normal kökü dışında bir de saçma bir kökü daha var. Zaten başıma iş açan hep bu saçma kök oldu. Kenardan bir kök daha vermiş. İnce, işlevsiz gibi de, ama kök mü, kök. Dedim keseceğim ben bu kökü. Kestim kökü. Sonra çiçeği normal insan saksıya yerleştirdim, baktım çok da güzel oldu. Oldu yani. Şöyle bir baktım çiçeğe ve yeni yuvasına. Bu iş tamamdır dedim, ve dev lanet saksıyı yüklediğim gibi asansöre attım. Aşağı kadar indik fakat kapının önünden de konteynerin kenarına kadar en az bir seksen metresi var. Naim Süleymanoğlu gibi odaklandım olaya, ve o seksen metreyi tıpkı bir Seyit Onbaşı gibi Allah kitap aşkına iki büküm, titreye titreye taşıdım yemin ediyorum. Tam yere bırakacaktım ki bir de bir sevenimle karşılaştım. Yani seviyor galiba beni. "İyi akşamlar Alpay bey" dedi. Gülüyordu bir de halime. Doğrudum saksıyla birlikte. "İyi akşamlar" dedim ben de. Sevenim gider gitmez son gücümün de tükenmesiyle attım saksıyı elimden. Her yerim mosmordu. Son kez baktım şöyle saksıya, "Allah" dedim "senin belanı versin, kurtuldum lan resmen senden" dedim. Eve çıktım. Yorgunluktan iki gün uyumuşum. İki gün sonra uyandığımda önce çiçeğe baktım. Gayet iyiydi. Sonra dışarı çıkıp saksıya baktım. Yerinde yellere esiyordu. Ve nihayet artık mutluydum. Ben ömrümde böyle acı çekmedim desem derim. Çekmedim çünkü zaten.

Hazar'ın yaşını tam söylemek diye bir şey var bir de. Soruyorlar bazen, tam gününü gününe söylüyorum. Gününü gününe. "İki yaş, dört aaaayyy, on sekiz günlük". Neden bu kadar kendime acı çektiğimi hiç bilmiyorum. Lan söyle işte, "iki buçuk" de, kim bilecek, "üç" de, buna kim itiraz edecek. Üç gün'ün beş ay'ın hesabını mı soracaklar bana. Hem sorsalar ne olur, hapse mi atarlar. Böyle bir durum. Galiba Hazar'a saygımdan böyle. Bilemiyorum.

Hoşça kal.

"laheyya"

10 Kasım Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

FurkanÖzçoban

GORO

HASRET RÜZGARLARI VE TEKNOLOJİ

TAHİR İLE ZÜHRE

Herkesin bir Bakırköy'ü vardır

Bakırköy'e giderim. Ne zaman bir korku filmi izlesem veya izlediğim televizyon dizisinde ejderha mejderha belirse aklıma ilk gelen şey, öyle bir durumda ne yapacağım oluyor ve cevabım hiç değişmiyor: Benim başıma gelse Bakırköy'e giderim. Çünkü kimse hikâye anlatmasın; Bakırköy'de, evet regatta apaçisine denk gelirsiniz, eski meydan sinyalcisine çatarsınız, karşıdan karşıya geçerken Bakırköy Bahçelievler minibüsleri ayağınızı ezip geçer, olmadı her Bakırköylünün ve yolu Bakırköy'den geçenin yalnız bir kere yediği dünyanın en kötü ikinci büfesinde döner yer mideyi bozarsınız. En kötüsü Galeria rapçilerine denk gelirsiniz falan ama sizi temin ederim Zombie Bakırköy'e gelmez, gelemaz. Hele sahilinde dragonlar, ejderhalar uçmaz, uçamaz. Yahu sizin aklınızı alıyor mu her tembel televizyon habercisinin iki röportajından üçünü gerçekleştirdiği (bir röportaj için gitmişken arada başka bir röportaj daha çıkarıyor enikler, ben iyi bilirim bunları) Bakırköy Meydanda zombiler dolaşsın, ejderhalar Akıl hastanesinin bahçesine konsun, uzaylılar Veliefendi'de ganyan peşinde koşan yarışseverin arasına dalsın? Ya ben size söyleyeyim o ağırkanlı, CHP'li sandık kurulu üyesi cevalliğindeki zombiler Bakırköy Bahçelievler, olmadı Bakırköy Şirinevler minibüsünün altında kalır, alienler Veliefendi'ye son ayakta inmeye kalksa ilk beş ayağı tutturmuş ganyancı o alienleri çiğ çiğ yer, erken inerlerse üzerlerine koşum bağlar birer apranti bindirip ekstra koşu yaparlar. Ha bakın dragondu, ejderhaydı onlara bir sözüm yok, şimdi o kadar abartacak değilim, ne Galeria rapçisi, ne Regata apaçisi ne de meydan metalcisi dragona karşı bir şey yapamaz. Gerçi meydan metalcisi dragonu görünce korkmayabilir, metalcilikle ejderhalar arasında gizemini çözemediğim bir ilişki var. Ne bileyim öyle albüm kapakları falan ejderhadan canavardan geçilmiyor. Ama her şeye rağmen kimse beni Bakırköy'de fantastik, kuntastik, gerilimli, korkulu şeyler olacağına andıramaz. Lan İncirli Caddesi'nde perili ev denilen bir ev vardı bacak kadar çocuklar bile korkmaz, bahçesine girer çıkmazdı. Hayır meydanının etrafı türlü türlü çeşitli mezarlıkla çevrili, ölüm fikri hiç eksik olmuyor, sağın mezarlık solun minibüs.

Tabii aslında benim için Bakırköy olan bu "En fantastik ve de kuntastik ve de korkunçlu anlarda kaçılacak sığınak" herkes için herhâlde çocukluğunu geçirdiği yerdir. Bir tür ana rahmine dönüş psikozu gibi, orada başına kötü bir şey gelmeyeceğine eminsin. Öyle sanıyorum ki herkesin kendi Bakırköy'ü var. Kendinizi en güvenli hissettiğiniz dönemi, yani aslında her ne kadar o yaşlarda ne de büyük dertleriniz var zannetseniz de bugün aslında en dertsiz tasasız yıllarınızı geçirdiğinizi fark ettiğiniz yer işte. Hani tek derdinizin "Zeynep bana niye öyle dedi?" "Fizikçi velini çağır dedi, sıçtı nasıl söyleyeceğim anneme." "Sınıfta kutu kolayla top oynarken camı kırdık, parasını istiyorlar, babam canıma okuyacak," "Tuvalette sigara içerken Nüvit Beye yakalandık, yarın disipline gidiyoruz, sıçtı," "Mehmet acaba benden değil de Ayşe'den mi hoşlanıyor?" gibi bugün hatırladığınızda güldüğünüz şeyler olan yıllarınızı geçirdiğiniz yer.

Ama bu "orasi" salt mekansal bir tanımlama değil. Benim için de değil. Zaten ejderhayı görünce korkup "giderim" dediğim Bakırköy; tren gariyle, تنها sokaklarıyla, havuzlu, asmalı kahveleriyle benim çocukluğumun Bakırköy'ü. Yoksa bugün Bakırköy'e gitsem, her şeyden önce Bakırköy'ü Bakırköy yapan İstanbul'un en güzel tren gari bile yok. Akıl hastanesinin canı burnunda, zamanında Bakırköylülerin Arif Verimli'ye bir müştemilatı bile yaptırmadığı, yemyeşil bahçesi yavaş yavaş bina doluyor. Alışveriş merkezi desen, bir tek sahildeki Galeria vardı, gözden uzak, gönülden uzak takılırdı, şimdi evden çok Alışveriş merkezi var. Karşıma dragon çıksa, zombi çıksa, alien çıksa bugünkü Bakırköy mü daha iyi yoksa dragon mu karar vermekte güçlük çekirim. Yani herhâlde yine dragondan iyidir de, dragonu da bir görüp öyle karar vermek lazım.

Ancak asıl düşünmemiz gereken, yirmi yıldan kısa bir sürede, bir zamanlar dragonlardan kaçmak için sığınmış olarak düşündüğümüz yerlerin günümüzdeki hâllerinin, nasıl olup da dragondan beter olabildiği ya da en azından bu konuda kesin bir hüküm veremememiz. Evet, elbette hiçbir yer eskisi gibi kalmayacaktır ama bırakın çocukluğunuzu, ilk gençliğinizi, gençliğinizi ve gençliğinizin son demlerini geçirdiğiniz sığınakların bile bugün tanınmaz hâle gelmiş olması bir problemdir. Hemen bütün çocuk kitapları her şeyin eskisi gibi düzene girmesiyle, alışıldık bildik ve tanıdık hâle geri dönmesiyle biter: Hepimiz bir şekilde, en azından bir yerde, her şeyin bıraktığımız gibi, başlangıçtaki gibi olmasını isteriz. Eski filmleri biraz da bu yüzden, kendi Bakırköy'ümüzü bulmak için seyretmez miyiz? Bir düşünün bakalım. Sizin Bakırköy'ünüz neresi?

Leyla Alaton'un da söylediği gibi: "Bir kez şiddet uygulayan ERKEK mutlaka tekrar uyguluyor"... Silâ'nın bu olaydaki tavri tüm kadınlara örnek olmalıdır...

VUR KELEPGEYİ
LİSTAM!
TSA DA
İRMEZ.

OLLIRUM
BIRAKMA

TEK'inin 6284. Kadını
koruma kanunu uyarın-
ca Kural'in toplumdan
tecrit edilmesini
talep ediyoruz...

Eğer kanunlar yapamazsa
kadınlar olarak biz adaletin
yerine gelmesi için
GEREKENİ YAPACAĞIZ!

TUP! M

VUR
API5A
USTAAM?

İSTE 'KURAL' IN SUÇ ORTAN
CEMCİR GECİYÖ...

SEKSİST MİZA
YUUUUHH!

GEL ULAN
BURAYA
ERİL!

YAKALA-
VIN CİNSİ-
YETGİLİ!

SITARBAK

Biri eril
tuvaletiniz
saklandı.

Tu vale.
tin sifre
sini
verin...

Maalesef şifreyi sadece mülte-
rilerimize verebiliyoruz.

Pis kapitalistler...

ပိဋကံ၊
ကမ္မ၊

Yazıklar olsun, siz boykot ediyoruz!

AA SINEM:

...censir...

HEOOO !! 'SAK SAK /'SAK
SAK / LILILIL'LIL..

Niye kabul ettiniz ya, hani kendi ayaklarımızın üstünde durucaktık.

Bırak kızım ismarlasın.

Bi frapuginyo makolatto
dabil kold brüv sat lütfen.

Afiyet
olsun...

BIP BIP
BIP...BIP

Sessizce beklevin.

... İki kurustuk
adamlar!!!

POOES! ISSSS!

İçeride
vak

AAAAA:

Kesin arkadaş kagirdi.
lar KOSUN

Çıkabilirsin

Ey valla
kardesim /

Firat Budacı

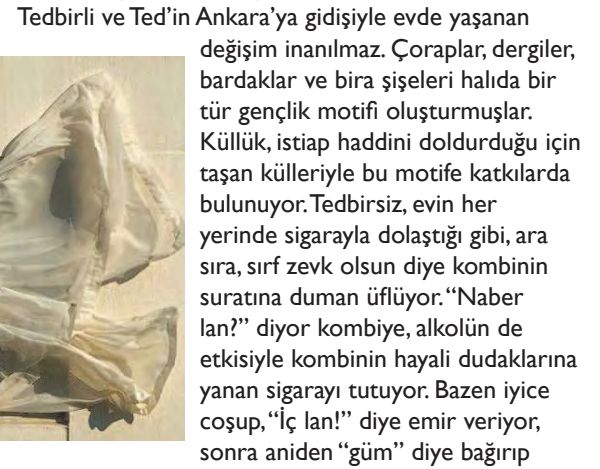

KIŞ ÖYKÜLERİ

Kendi kendine,
"Balkonsuz ev yanlış
hacı," diye mırıldanıp
pencereden duman
üflerken aniden mutfak-
giren karısının sesiyle
irildi: "Mutfakta sigara
içerken kombiyi kapat!"
Yeni bir yasaktı bu.
Kimbilir yine hangi
kaygının pratiğe geçmiş

duyar gibi, tedbirlerle yaşanan bir hayat tarzından gittikçe daha çok uzaklaşıyor. Kombin “güüüm” diye patlayabileceğine ya da kapı defalarca kilitlenmezse içeri bir hırsız kafilesinin doluşacağına inanılan bir evde yaşamak adamın canını sıkıyor. Evliliğin ilk zamanları gece yatarken bir kere kilitlenen kapı, artık gündüz saatlerinde bile Bayan Tedbir tarafından tam dört kere kilitleniyor. Bay Tedbirsiz, her akşam saat yedi civarı çalan kapiyı açmaya başladığında, her kilit çevirişinde kapının arkasında bekleyenden utanıyor: “Evimize hoşgeldiniz, bugünlerde ortalık pek tekin değil, güvenlik tedbirlerini artırmak zorunda kaldık. Beklettğim için üzgünüm.” / “Hořbulduk, çöp var mı?”

(Bu küçük oğlanın ilerde tedbirli mi, yoksa tedbirsiz bir insan mı olacağı henüz belli olmadığından, biz ona şimdilik kelimenin eklerini kullanmadan kısaca “Ted” diyelim.) Tedbirsiz, boş kalan çite baktı. Ted, büyüklerinin boş bulunduğu bir anda kapıyı açıp koşarak başka bir şehre kaçmasın, kafasını gidip gidip sivri köşelere çarpmasın, elinde çivilerle priz deliklerine saldırmassın diye yaklaşık bir yıldır bu çitin içinde yaşıyordu. Kapı, pencere, kombi

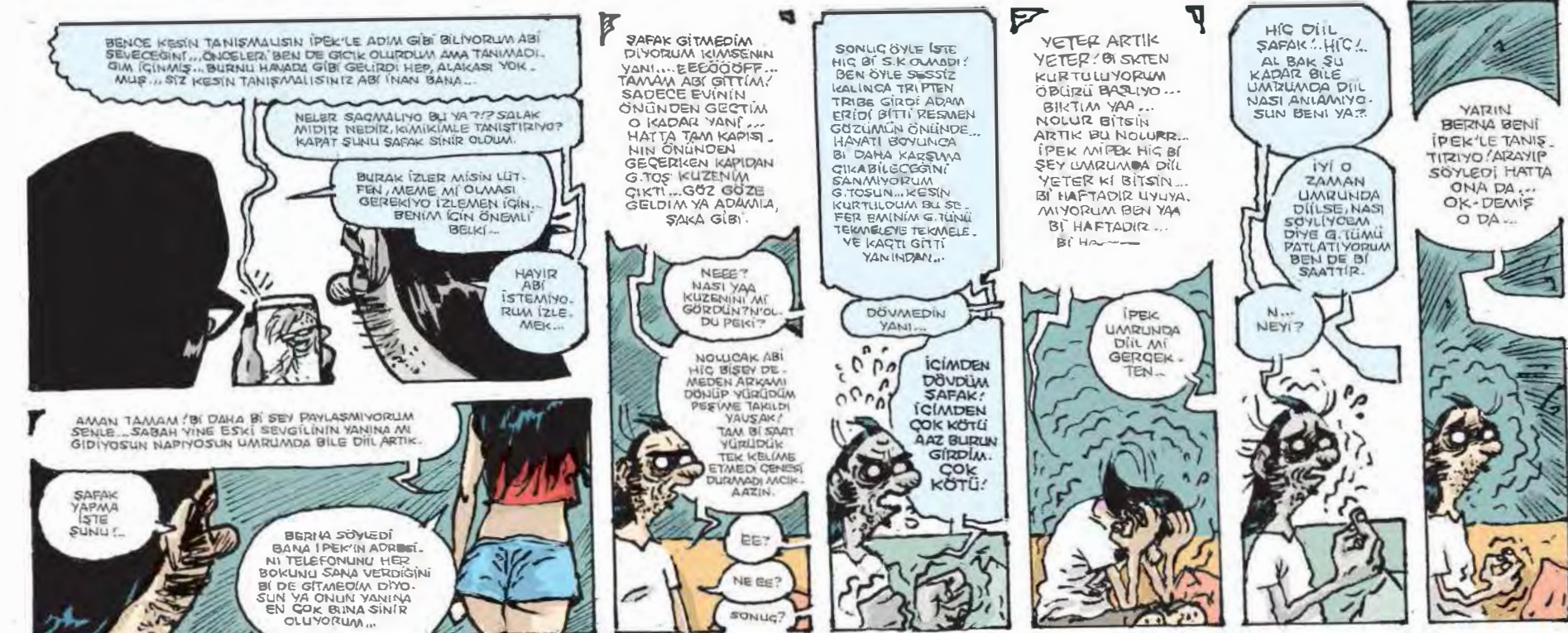
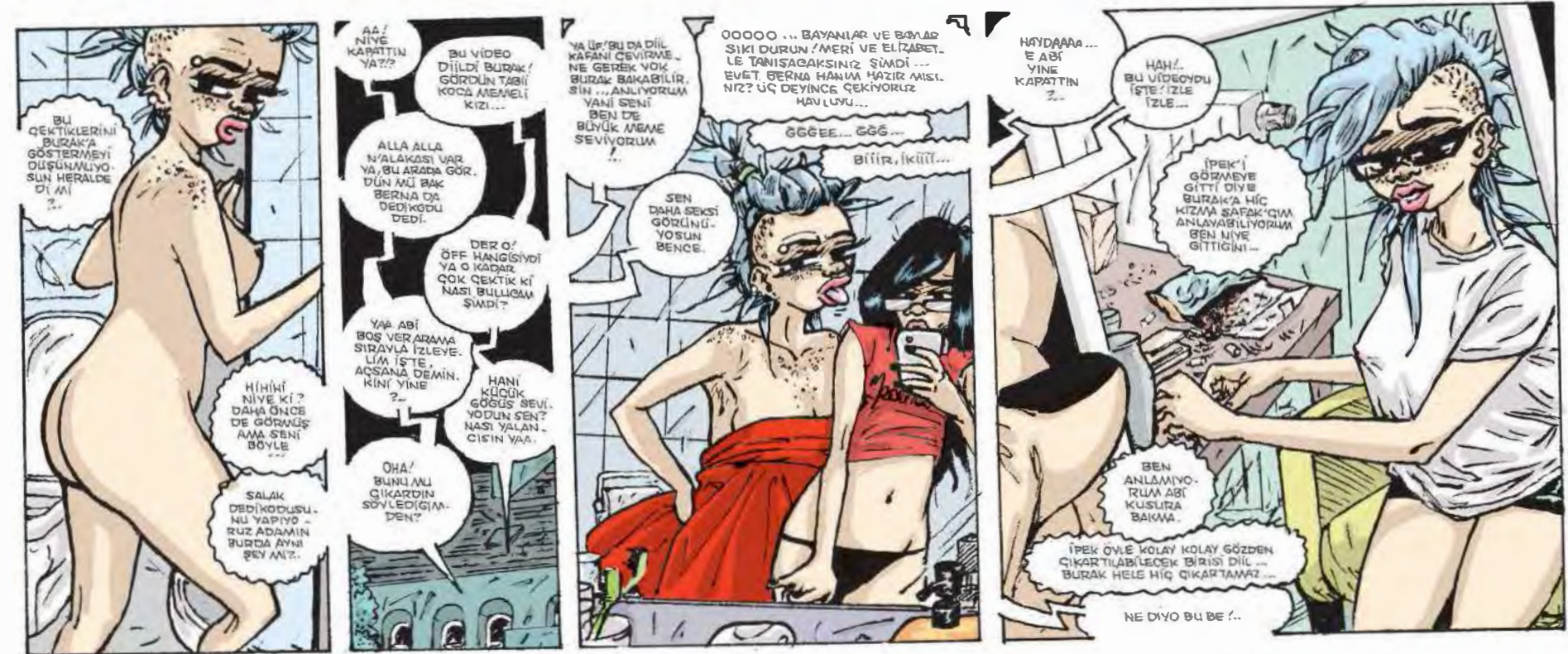

Neşe tam üç gece kesintisiz devam ediyor. Tedbirsiz, dördüncü gece ortalığı (kalan işleri sabah halletmek üzere) şöyle bir topluyor. Saat üçe doğru öfkesiyle neşe saçan Ahmet Çakar'ı seyrederken uyuyakalıyor. Normalde bir insanın uyuması evin de uyuması anlamına gelir. Ama bu evde durum öyle değil; kombi sonuna kadar açık, televizyon açık, gecenin bu saatinde bağırان Ahmet Çakar'ın zihni açık, ışıklar açık, bira aldıktan sonra dizle itilen buzdolabının kapağı açık, bardak alınan dolabın kapağı açık, boxer alınan çekmece açık ve en önemlisi ertesi gün Tedbirli ve Ted döneceğinden ortama sinen dumanı yok etmek üzere pencere açık.

Çarpışma İpek & Burak

Yazar: Gizer OKY

"Kudurt onu, Ey Marutlar, kudurt onu Ey Hava,/ Ey Agni kudurt onu, kudurt; benim aşkımdan erisin bitsin."

Bir kadının sevdiği için sihirli duaları/Hindistan/ Atharvaveda'lardan

BEŞ KASIM

Sonunda sonbahar. Nihayet. Buralara kadar indi. "Tenhâ yolun ortasında rüzgâr/Teşrin yapraklarıyla oynar" diye tarif edilen.(Yahya Kemal'in ünlü şiirinde) O dahi oldu. "Tenha" lık kısmını geçerse,(o

her yerde zor) kimileri uçuşup/havalanıp tekrar yere düşen kırmızı/turunculu yapraklarla kaplı bir yolda yürüdüm. Nasip oldu. Geçen akşam. (nadirattan buralarda; hep yemyeşil pırıl pırıl, dipdiri dökülmez yapraklı Akdeniz bitkileri) Kediler için yapılmış sıra sıra tahta kulübeler. Önlerenden geçerken(Kale kapısının hemen yanbaşı) "Aa anne anne bak bak, kedilerin soyadları da var!" Bir küçük kız sesi hemen arkamdan. Sevinçli, cıvıltılı bir ses. "Soyadları mı?" Ben de sevindim. Döndüm. Annesinin elinden tutmuş. Sahiden kulübelerin üzerinde bir ad ve soyad. (Önlere, içlerinde birer uyuklayan kedi) "Onlar kedilerin değil, o kulübeleri yaptıranların adı Gülsüm" dedi annesi. Meğer öyleymiş. Ben de baktım sonra yaklaşıp, eğildim. Pembeler giymiş o küçük kızın önyargısız, hesapsız iyimserliği. Keşke onun dediği gibi olsaydı.

"NOSCE TE İPSUM"

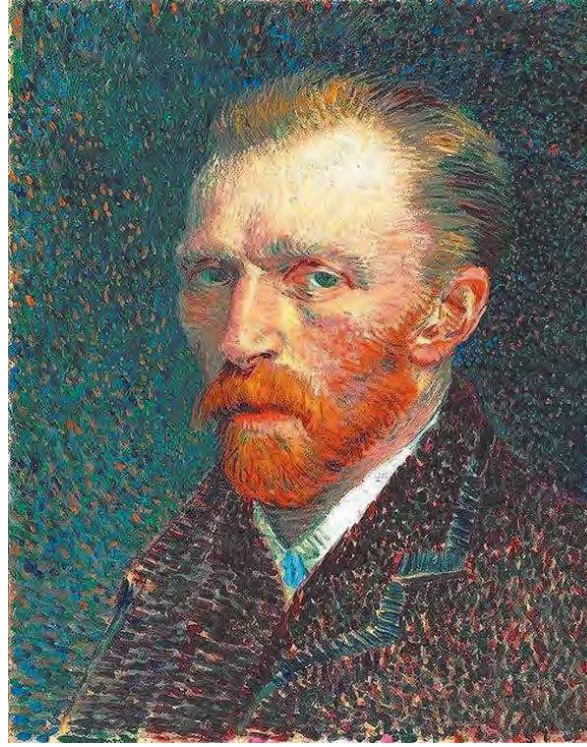
Büyük bir bahçeye açılan kafe. Yandaki masada elini tepeye kaldırıp o sihirli açığı bulmaya çalışan genç kız. Selfi çekiyor. (Selfi yazınca dahi ufak bir sıkıntı karnımda) Yukarı doğru bakıyor. Kolu dik. Bir yarım gülümseme. Olmuyor. Biraz daha sert bakıyor. Bir türlü olmuyor. Yüzünün bir kısmını saçıyla kapatıp tekrar çekiyor. (Hadi diyelim buldun, o şahane görüldüğün o biricik noktayı. Sadece o noktadan, ta yukarıdan bakılınca. Bilmiyorum) "Hulahop" gibi bir süre sonra kaybolup gider sanıyor insan. Hiç bir yere gittiği falan yok. Selfi kalıcı. Büyük bir ayrıcalık çünkü. Kendi imgeni bir başkasının bakışına teslim etmeden, kendi kendine tespit edip dondurmak. Fotoğraf çekirmekle alakası yok. Bu yeni bir durum. Fotoğrafçılar kendi beğenilerine göre senin nasıl görünmen gerektiğine

karar verip emirler verirlerdi. Kafanı biraz kaldır. Biraz daha. Eliyle çenenden tutup hafif kaldırır. Tekrar geri çekilip bakar falan. Yeni bir durum dedim, ama selfi eskiden de vardı. Çok çok eskiden de. Yüzlerce yüzlerce sene eskiden... Çok büyük bir ayrıcalıktı. Karun kadar zengin; Kral, İmparator mimparotor dahi olsan kâretmez. Paraları, altınları torba torba dökse. Anca anca portreni yaptırtabilirsin. O kadar. O başka iş. O fotoğraf çekirtmenin aynısı. Selfi için ressam olman gerek. Çok çok az faniye nasip olmuş bir şey.

Sadece onlar; o ressamlar kendilerini aynalara baka baka çizip durdular. Kendilerini, kendileri nasıl görüyorsa o şekilde. Kendi gözleriyle. Kendi bakışlarıyla. Rembrandt, ta gençliğinden başlayarak yaşlanma sürecinin bütün merhalelerini çizdi. Adım adım. Yaklaşık yüz tane selfportre'si var. Yüz tane. (Selfi sevmeyişimiz belki çekenin kendi imgesini ararken, kendi hakkında kararlar verirken düştüğü o sıkıntı. O arayış/karmaşaya şahit olmamız. O sanki. O arayışta gördüğümüz, kendimize de ait olan o şey) Yapılışına falan şahit olmadığımızdan mı bilmiyorum "otoportre" çok severim ben.

Resimlerinin neredeyse tamamı self portre olan Frida Kahlo'nunkiler. Caravaggio'nun kendini yılan saçlı Medusa olarak çizdiği o portre. Kendini resim yaparkenki(masanın üzerindeki yumurtaya bakarak önündeki tuale bir kuş çiziyor)halini resmetmiş Magritte; O tablo. "Çığlık" tablosuyla ünlü Munch'un

bir operasyon sırasında çıplak, kanlı çarşaflara yatmış şekilde görüldüğü o otoportresi. Meraklısı hepsini görmeli. (Andy Warhol'un sarışın, dudağı kıpkırmızı boyalı bir kadın olarak o selfportresini de...) Acizliklerini, gururlarını, kibirlerini, korkularını, ölümlülüklerini, esrarengizliklerini, varoluş kaygılarını o otoportreler aracılığıyla anlamaya çalışırken, bize de, kendi hakkımızda yeni düşünme yolları açmış oldular. Nur içinde yatsınlar.

Vincent van Gogh 1853-1890

Rembrandt 1606-1669

Bölüm başına Latincesini koyduğum o söz; Binlerce yıllık o ünlü söz. Delphi tapınağının girişinde yazıyordu; "Nosce Te İpsum/Kendini Bil"

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Sıradan bir gün...

Naluyo amk.

Kahve çekirdeklerini havanda ezdim; kahveyi filtreye, filtreyi de bardağa yerleştirdim. Üzerine sıcak suyu dökerek kahveyi demlenmesi için kenara bıraktım.

Mutfakta götümlü iş yapmaya çalışırken kırdım kahve makinasını. Evde sadece kahve çekirdeğiyle filtre var, bir şekilde işlem görülsün diye uğraşıyorum. Sabahlar kullanıcı girişi isteyen bir web sitesi, kullanıcı adım cahil84, şifrem yatsamhalıdayurum y'si büyük. İnternette arattım çekirdek kahve nasıl demlenir diye, sanırım oradan izimi buldular. Kahvesi tamamen çıksın, ful fayda sağlayayım diye filtreyi bardağın içine sıkarken dışarıdan bir ses duydum. Haki pantolonlu koton gömlekli biri apartmanın su giderine tutunarak mutfak pencereye tırmanıyordu. Yüzünde harcadığı efora rağmen vurgulamayı başardığı bir "ah benim iyi bildiğim bir şeyi mi yapmaya çalışıyorsunuz, izin verin size nasıl ve ne ölçüde hatalı olduğunuz anlatayım" ifadesi vardı.

Kim olduğunu anlamıştım. Pencereyi açtım, "yeni nesil kahveci misin sen?" diye bağırdım. Bu canavarların maması kibarlıktı, kibarlık gösterirsem daha da büyüüp saldırganlaşırlardı. O yüzden hiç huyum olmamasına rağmen kaba bir ifadeyle konuşmaya zorladım kendimi, "utanmıyor musun milletin apartmanına tırmanıp dış cephesini kirletmeye!" diye bağırdım. Söyleyeceğini söyleyemeyecek diye

endişe içindeydi, belli ki bu kadar hızlı teşhis edileceğini tahmin edememişti. Belki de kendisini bir inşaat işçisi, dış cephe kaplamacısı ya da klima montajcısı zannedeceğimi umuyordu. Ancak ben dünkü çocuk değildim.

Vileda sopası almak için banyoya kotum, içeri girmesin diye de mutfak penceresini vasistas pozisyonuna getirdim. Döndüğümde pencere pervazına kadar tırmanmıştı, pencerenin üst tarafına tutunarak bir iki hafta önce üçüncüsü düzenlenen kahve festivalinde takındığı yüz ifadesini bulmaya çalışıyordu. Bu muydu, küçümser miydi, yoksa "insanların ilgisi sevindirici ama kahve konusunda öğreneceğimiz çok şey var" gibi bir şey miydi? İkisinin arası bir şey bulup ağzını

pencerenin aralığına yapıştırdı, "şimdi tabi heves etmeniz güzel, ama o kahve diye demlediğiniz şey kahve değil artık bnaşka bir şey olmuş. Özellikle drip kahve dediğimiz, yani üzerine su dökerek alta damlatarak demleme işleminde su belli bir derecede olmalı ve ince ağızlı özel bir imbikten dökülmeli..." diye anlatmaya başladı. Kahve hakkında her şeyi biliyordu. Bilmediği şey ise bizim camların dışarıya doğru açıldığıydı. Ani bir hareketle mutfak camını vasistastan normal

cam pozisyonuna aldım. Pimapen çerçeveyi ağzına yeyince dengesini kaybetti, düşer gibi oldu, son anda pervaza tutundu. Kahve meraklısı olmadığımı, bunun bir kültür olduğuna çok inanmadığımı, son zamanlarda her şeyin festivalinin düzenlendiğini,

eskiden festival denilince kızların en güzel kıyafetlerine katıldığı ve karşılıklı dans edilen organizasyonlar aklı gelirken şimdi festival diye düzenlenen şeylerin pazar gezmesine çıkmış ailelerin ortalıkta bağıra bağıra koşturan toygara ve beril isimli çocuklarıyla dolup taşıdığını, bunu en kutsal değerlerimize doğrudan bir saldırı olarak gördüğümü belirtip pervazı tutan ellerine vileda sopasıyla şiddetli bir şekilde vurmaya başladım.

"malesef starbucks insanları yanık çekirdek tadına alıştırmış, damaktaki yanlığı düzeltmek kağıt üstündeki yazıyı düzeltmekten inanın zor..." derken en sonunda pes etti ve ellerini bıraktı. Lan starbucks ben en son gittiğimde lükstü ne zaman halk kitlesi oldu ya.

Aşağı düşerken, giderden bizim kata tırmanmaya çalışan başka bir düşmanıma çarptı, onu da aşağı düşürdü. İkisi de yerde sancılar içinde kıvrılırken ikinci düşmanıma dikkatlice baktım. "Ülkede akp iktidarından sonra kendini abartılı keyifler içine kapatmış, etrafına hobi ve ritüellerden duvar örmüş yarı entel bir sınıf ortaya çıktı. Bu sınıfın favori içkileri de kaliteli kahve ve butik bira" tespiti yapmaya gelen antropoloji doktora öğrencisiydi. Resmen iki düşmanımı birbirine kırdırmış, Van Damme'in aniden bacaklarını açıp yere eğilmesi gibi kendim efor harcamadan onların birbirini dövmesini sağlamıştım. İşte mutlu olmak bu kadar kolay. Pencereden aşağıya "keyfimden değil, mecburiyetten böyle demliyorum, biraz halden anlayın, siz nasıl insansınız tüh size. Gidin tezinizi antitezinizi başka yerde yapın" diye bağırdım, pencereyi kapatıp içeri girdim. Kahve soğumuş, bok olmuştu.

Sabahlar.

cahil84

yatsamuyurum

Login

Forgot the password? Click here.

**GAZETE
BAYİLERİNDE,
MARKETLERDE,
TÜM TÜRKİYE'DE**

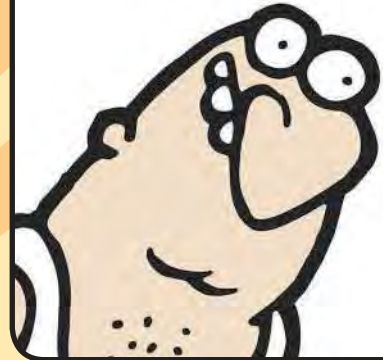
**UYKUSUZ
dükkan**

ÇIKTI!

37. Uluslararası İstanbul Kitap Fuarı

UYKUSUZ

10-18 Kasım 2018

2. Salon - 2605/A

ZİYARET SAATLERİ:
Hafta sonu : 10.00-20.00
Hafta içi : 10.00-19.00
(18 Kasım : 10.00-19.00)

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 8 KASIM 2018 | Sayı: 584

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4. Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL Yurtdışı: www.interdictum.de adresinde

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En felmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

ELEMANIMIZ GEYSU'NUN KOLTUK ÇIKMASIYLA BEDELLİ ASKERLİKTEN NASİPLENİMİŞ, CELBİNDE GİTMİŞTİR. DÖNÜŞÜ TOLGA'NIN TEKKEYE, HASRETİYLE YANDIĞI MUHABBETE DAR ATMIŞTIR KENDİSİNİ

